

REGÉLŐ.

Pesten csütörtökön ápril 23^{kán} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' kép és festője.

(Vége.)

V. Holt ara.

Könyvek között vált-el gyermekétől az atya, 's a' helyettes gondviselő remete, egy ősz aggastyán, maradt hátra az elsővel. Ha csak nem közelítne Angelo visszajöttének órája 's napja, vigasztalhatlan maradna a' hölgy. Egy-egy hiú gondolat futotta-át agyát, valljon a' büszke Fregozi-ház végivadéka kezét nyujthatná-e egy Angelo Alcontinak. Ő nem hitte ezt, csak lelke felszínén csuszamlott-el. Ki tudja a' nőnek igazi 's első hő szerelmét képzelni, az nem is állithatná ezt Agneséről.

Herczegi trónokról, ősei biboros kincseiről gondolkodott, midőn hirtelen erős terültt porfelleg közelgett. A' leány álmábóli felveretésekor Angelo Alcontit, a' hajdani festőt, most pedig az Adorni ház feltalált csemetéjét pillantá-meg kíséretével együtt. Riadva futott a' deli vitéz karjaiba a' szelid gerle, 's az idvezlő csók után a' lakba távoztak a' nem sokára hazavágtató bajnok társakkal.

Hallod Agnese, mi most boldogok leszünk. Milanóban élünk az Adornik palotájában. De miért vagy olly halvány, mintha Fregozi-vér piritná ereidet. Ah én tudnálak szeretni, ha mindjárt Fregozi volnál is! — Igy szólt Adorni a' hölgyhez.

„Igen Angelóm! tudd-meg, én a' Fregozi-ház vég-ivadéka vagyok.... Mindent kívánj vitéz tőlem, csak szerelmet ne; mert családom irtójának ezt nem adhatom.“

„Agnese! téged nem bódithata-el annyira az ősi büszkeség 's boszú, hogy azt ne lásd által, miként egy festő és szegényen, atyai házon kül, nevelt fiú valaha egy csepp vérét is ontotta volna a' tisztelt Fregozi ősz családjának. Gondolkozz szivem hölgye! én távozom, vagy oltárhoz vezetendő téged, vagy soha nem látandó!“

„Menj vitéz! három hó múlva bizonyos választ kapsz. Megengedj, én téged nem tudlak gyűlölni: de szeretni sem szabad nem magamért, hanem atyámért!“

Elmult a' főképp' Agnesére kinos hó-határ, 's az atya, ki ez alatt vagy megjöttét vagy soha nem látást ígért leányának, még sem érkezett-meg. Gyászba öltözött tehát a' szerető gyermek, és siratá a' többé nem látandót. Majd a' remény szerteoszlata gyászait, s' ő a' jövő nász seregére mosolygott.

„Fregozi Bartolomeo gyermeke! — így szólt a' nász-fő — itt a' percz szétszaggatni a' vizályokat, melyek gyilkokkal fűzék össze családainkat, 's e' helyett szerelni rózsafüzérrel vásárlani-meg az annyi vérbe került egyességet. Ne késs az egyenlenséget szét tépni nemes leányzó; mert hozzámi szerelmed világosb a' nap-fénynél!”

„Angelo Adorni, nemesszívű 's nagy lelkű kérőm! én nem átalom az atyai parancs megrontásával is neked nyújtani kezemet, hogy a' vért ne vér, hanem szerelem mossale!”

Egy csók követte a' szót, 's a' fényes de számparányi nász nép lobogós méneken vágatott egy szomszéd remeteségbe.

Az egyház fényesen volt ékítve 's pompásan diszitve e' különös magas innepre. Az orgona szívbuzdító hangjai már szelid érzetekre indíták a' kebleket, 's a' nász még nem volt az egyházban. Egy feketébe burkolt alak csillogó szemekkel járt végig az egyházterén, egyik ajtón ki, másikon berobogott, 's törpillantatival éltet öldökölni látszatott.

„Mig én őt boszulni vagyok, mig a' Sforza-lánczokat szét tépik e' karok, a' gyáva egy alacson Adorninak nyújtja kezét. Nem reped-e e' szív meg? — nem, mert nem vérét többé, hanem egy idegen aljas leányt öl az csak meg! — mond az alak, 's a' fő oltár karpitjai mellé huzta magát. Az újabb harangcsengés jelenté a' násznak megérkezését. A' burkoltnak keble magasan emelkedett; köpenye alatt keze nyugtalanul járt; arczain majd kétségbeesés majd magasztas diadal tünt volna elő, ha azt álarcz nem fedné, mely alól szemei még borzasztóbban szikráztak.

„Szereted-e Fregozi Agnese jövődöbéli férjedet, Angelo Adornit?” — kérde az áldó pap.

„Igen! — mond a' leány.

„Te nem vagy leányom! mert ki egy Adorninak nyújtja kezét, az nem Fregozi. Hallj-meg!” — E' szókat dörgé az álarczos; 's Meo Fregozi karja tört sujtott leánya szívébe.

Adorni Meóra pillantott, 's két halál pattant egyiknek szeméből a' másikéba. Mig az első holt arájára borult, addig Meo elsikamlott, e' szavakat zugva — „még a' boszú órája rád is jó.”

VI. A' g y ó n ó.

Örülésig hatá-meg a' fájdalom Adornit; szenvedélyesen átka-rolva aráját, utólérhetlen gyors-sággal tűnt-el a' sűrű erdők közé. Egy ritka berekben találtuk mi az örültet közel remeteségünkhöz állva; mellette ásó hevert. A' hely, hol ő feküdt, 's mellyet olly gyakran látogatott, Agnesének általa ásott sirja volt. Keveset szólt, 's felvilágosítást éppen nem adott, 's e' történetet bizonyosan örök ho-mály fedné, ha a' festő, Adorni, halála után egy véletlen esemény annak felfedezője nem lenne. Tizenöt évvel a' festőnek holta után éppen olly zivataros időben, millyenben ti jövétek, egy zarándok ko-pogtatott-be zárdánkba. Szolgája az öreg Pietro volt. Reggel korán felkelt es sietett a' sekrestye képét látni; mért őt is érdeklé az örült-nek sorsa, mellyet neki elbeszéltem. Én is sieték az öreg után, ki valamely nehéz bűneért egész olasz országot bevándorlá, 's most Ná-polyból érkezett vissza

Az öreg a' kép láttával kétségbeesetten rogyott térdre. Átölelé 's ezerszer csókolá azt meg. Imádkozni akart, 's most életében elő-szor nem tudott. Keblébe kapott, 's tőre saját szívébe nyilalt. Hö-rögve találtam őt már; segélyünk csak órákig tarthatá össze a' ketté szakasztott életet. Engem hivatott, 's kivallotta a' Pietro által utóbb kiegészített történetet, mellyet neked elbeszéltem, 's magát a' kép alá temettetni kéré. A' haldokló, Bartolomeo Fregozi volt. — Kö-nyek csillogtak az öreg pater tisztes pilláin e' történet végeztével; 's én elfogulva hagyám oda a' kolostort, és borús merengés közt a' széplelkű festőről értem Bercettóba.

E. PORDÁN.

ORSZÁG- 'S NÉPISMERTETÉS.

Kivonatok uti naplóból.

(Folytatása.)

Kirchstadton túl tanúi valánk a' lakosok munkás szorgal-mának. Minden tenyérnyi földet használnak; megmásszák a' kopár sziklákat; irtják a' századok óta bántatlan fákat; felégetik az itt ott maradt bokrok töveit, és így teszik a' földet valamennyire te-renhetővé. Magyar pórainkat, kik inígy amugy munkálják termé-keny telkeiket, és hanyagságuk miatt ha nem fizetnek azok ugy, mint tán várták, eme lajha szókra fakadnak: „nem adott Isten!“ — sze-refném ide vezetni, hol mindenfelé meredek hegyek emelkednek, majd rengeteg erdőiket, majd tar szikláikat mutatva az utasnak;

a

hogy kérdezhetnék, mint mászott a' munkás lakos oda? mint vezeté barmát csekély földjének mivélésére, hova ők tekintni is borzadoznak.

Reggel volt, hogy kocsinkat a' fő utra küldvén, gyalog indultunk az ugy nevezett Maria Schutz hegyen átkelendők; mert meredeksége miatt csak gyalog ut visz rajta keresztül. Pár óra mulva tetején voltunk, hol egy keresztet, és mellette több határkövet találtunk. Mint mondák, a' búcsújárók a' hegy alból hordák ide csupa buzgóságból. Mi neveltünk, és készültünk a' nyaktörő munkához, a' hegyről lemászni; mert fákba és gyökerekbe kelle kapaszkodnunk, nehogy a' számtalan kőcsoportozatokban megbotolván, hamarabb, mint sem kellene, érjünk a' völgybe. Balról néhány házat a' hegyoldalon, jobbról ismét nagyobb 's apróbb hegyeket látott a' szem a' rajtok örökdő romokkal. A' hely, mellybe értünk, hason nevezetű a' hegygyel, és ama csudálatos képtől, melly a' helybeli templomban van, veszi nevezetét. A' búcsúsoknak rendes nyughelyök ez, kik buzgólkodva járulnak a' forráshoz, melly a' fő oltár mögött buzog-elő, abból meritendők. Innen kiérve az utra tért figyelmünk, melly Bécs-uj helyből vezet erre. Lehetlen volt honunkra nem gondolnunk. Nálunk, hol többnyire sik tájak nyílnak a' szem előtt, göröngyös utakon kell haladnunk: itt, hol a' sziklák mint a' tenger fel 's alá rohanó hullámai, egymást érik, kényelmes és meredekebb hegyeken is alig emelkedő utak visznek tova. Most uj készül magasban a' hegyoldalon, és rajta mintegy két ezer ember dolgozik. — Nem sok idő mulva Ausztria és Styria határhoz értünk. Egy négyszögű márvány-oszlop — „sas“ czimmerrel tetején, külön feliratokkal, minden részén a' határjel, és egy korcsma, melly „első Ferencz“ czímet visel. Vártuk itt is a' határőröket, ámbár korán sem ohajtva; de ez uttal elmaradtak.

Még az nap Neuberg fogadott keblébe. Mit itt megtekinteni érdemes volt, az egy roppant templomból 's hozzá kapcsolt kolostorból, melly II-dik József idejében a' cisterciáktól vétetett-el, állott. A' templom goth izlésű, 16 oltárral. A' karzatok 's fő oltár mögött Otto, e' templom alapítója, és neje képei emberi nagyságban figyelemre méltók. A' templom jobb oldaláról egy pompás goth csarnokba juthatni, melly az ajtóból egyenesen és jobbra is nyulik. Az egykori apátok képei hosszú sorban sajátságos diszt adnak ez ószerű épületnek. A' csarnok bal részén ismét egy ajtó nyílik a' kápolnába. Előreszén kis oltár, közepén négyszögű márvány-emelvénnyel diszlik. Ez előtt néhány lépcső vezet egy sirboltba, hol Otto, Styria fejedelme, első Albert romai császár fija, e' templom alapítója, nőjei és gyermekeivel fekszik, mint az emelvénnyel a' felirások mutatják.

OTTO Dux An. St. Car. etc. Alb. Ro. Imp. Fil. Nov. Mon. Fund.

ob. XXVI-tum Feb: MCCCXXIX.

1-ma Coni. ELISABETHA Duc. Bav. inf. ob. XXV-ta Mart. MCCCXXX.

2-da Con. ANNA. Fil. Reg. Boh. S. Carol. IV-ti Imp. ob. VIII-tum Dec. MCCCXXXVIII.

FRIDERICUS Fil. ex ser. Dom. Elis. ob. XVI-tum Dec. MCCCXLIV.

LEOPOLDUS Fil. ex ser. Dom. An. ob. XVII-tum Aug. MCCCXLIV.

Czimere tüzet okádó két farkú oroszlán. — Nehány évvel ez előtt e' kápolna helyén a' templom gondviselőjének fakamrája volt; favágáskor a' tompa moraj gyakran csudálkozásra gerjeszté őt, míg egykor fájának nagyobb részével a' földalatti üregbe zuhant. Bővebb vizsgálat után akadtak a' tetemekre, 's a' helyet kápolnává szentelék. — A' templom nevezetességeit, mellyek siremlékekből, felirásokból állnak, fölösleges volna elszámálnom.

Neubergen tul a' hámorok egy mély völgyben megtekintésre méltók. Magasan a' hegyoldalon visz a' merész ut, balján karfákkal ellátva. Alant a' tátongó mélységben a' kalapácsok hangos zugásai, a' kéményeken ki-kipislogó lángok, kisebb nagyobb zuhatagok; továbbá malmok, mellyekhez magasra emelt facsatornák vezetik a' vizet; ismét egyes, a' hegyek között szétszórtt számjegyzett kalibák részint borzalommal, részint álmélkodással vegyes érzeteket gerjesztnek az utas lelkében. Reggel indulánk a' neubergi hegyre, mellyet a' bucsúsok Benedek hegyének neveznek, és délután értünk tulsó aljára: miközben szüntelen vert az eső. Ehhez járult a' hideg is, melly olly mértékű volt, hogy e' tájakon augustus és szeptember hónapokban a' kandallókat mindenhol fűtötték. E' hegy eddigi utunkban a' legmagasb volt: tetejét, mellyhez nem messze voltunk, jeges hó fedé.

Közel valánk Maria-Czelhez, azon híres bucsúhelyhez, hova honunk 's a' külföld külön tájairól olly számosan vándorolnak. Magas hegyek között, mellyeknek alját Salza vize mossa, vitt utunk, míg a' hegyek nyílásai között a' czeli templomot tornyaival együtt megpillantók. Itt ott képek a' sziklákban, oszlopok félig romokultán, mellyeken átnyargalva vitte századok előtt ama híres képet egy helybeli szerzetes, mutatkoztak. Az egész táj regényes szép, de borzasztóan az. Semmi völgy (mert a' hegyek alját inkább keskeny örvényeknek lehet mondani) nem látszik; maga a' város is inkább apróbb bérczesoportozaton látszik feküdni. Madarak vidám csevegései idegenek e' zord hazában; minden a' mostoha, puszta természet bélyegét veheti magán. Ha fenn a' bércek magas oldalain fáktól üres helyet vehetünk észre, — az csak gyéren volt; itt ott hajlongtak az éretlen zabkalászkok. — Furcsa érzetek között értünk a' városba. Kevés vártatva jöttek a' magyar bucsúsok is a' harangok csengős zugásai között, mellyek olly harmoniát fejtettek-ki, hogy lehetlen volt eltalálnunk, hány harang szóll.

(Vége következik)

HAZAI HIRLELŐ.

Levéltöredék. — Kun Sz. Miklós lakosai, kik farsangi vigalmakban sem szoktak fogvatkozást látni, az ápril 12-ki böjti napon érzékeny részvétöket tanúsíták az emberi szerencsétlen sors iránt az által, hogy Latzi Sára vak leányzót, a' pesti vakok intézetbeli növendéket és a' fenséges nádor főherczeg-asszony különös pártfogása és költsége alatt képeztetett leányt, a' farsangban tánczvizigalomul szolgált teremben (melly most kegyes indulatok gyakorlása helyévé alakítottatott) ének- és muzsikai zenét tartani kikérték. Meghatotta az érzékenyek szívét ő felsége koronás királyunk életeért ismeretes és a' fenséges nádori párért mondott háláadó ének, 's könyeket facsart-ki a' vakok sorsát panaszló, Kölcsey tollából került ének-miv. — A' hallgatók, eltelve azon kedves meggondolással, hogy a' szellemi mivelés még a' világtól elszigetelt vakoknak is juttat némi örömpótlékot, mellyből azok még a' látóknak is engedhetnek némellyeket — örömet nyitották-meg erszényöket a' szegény személy életének könnyítésére; mi által a' mondott vak leány azon czéljához, hogy egy kis tökécskét zsuzorgasson, mellyből agg napjaiban nyugodva tenghessen, — jó lépéssel haladt elő.

Ugyan Kunszentmiklóson könyörület-szülte mulatságnál a' lakosok együtt levén, csupa történetből jutott eszébe egy hallgatónak az ablakon lelkőd kandiak közül egy 10 éves gyerkőczöt — éppen most a' pusztára elszegődött pulykapásztort — a' hallgatók elébe idézni, ki azokat neveltető mulatságra deríteni nagyon alkalmas volt. — A' ficzkó árva gyermek — valóságos hasbeszélő — többféle állatnak hangjait tökéletesen utánozza; több meglepő bűvészi fogásokat tesz! — A' fiúnak nevetséges helybehagyás, kis Döbler név, és néhány forint lett jutalma! — Mi lehetne ez élénk, fürge és szemes gyermekből, ha pulykák helyett emberekkel, még pedig neki tetsző szeszélyű emberekkel társalkodhatnék!

Dr. BALOGH JÓZSEF.

KÜLÖNFÉLE.

Ön leányomat szereti!

(Parisi törvényszéki jelenet)

S^o ur és leánya, egy szálás, szikár hölgy, ki atyjánál legalább is arasznival nagyobb, mára a' megnyitás percétől a' törvényteremben vannak. Ezen tisztos ex-szatócs bal karja alá botját, jobbja alá pedig Zephirine kis-asszony, egyetlen család sarjadékának esontkarát szorítá; Zephirinának majdnem két réthe kelle gönyedni, hogy atyja vállába ne kelljen kapaszkodnia. S^o ur orrán iszonyú nagyságú sötétzöld szemüveg ül bozontos, hamuszínű 's örök mozgékonyosságú szemöldöktől körülárnyalva. Hajai sertve-neműek, 's minden eddig látottak közt a' legkeskenyebb homlokra terülök; kurta vastag nyaka egy fejr musselin-nyakkendő rendőibe sülyedt, mellynek szörnyű smaragddal az ünghöz tűzött csúcsai enyelgve rejtettek-el a' kén-sárga mellény alá. Az S^o urnak rokkantt tetemeit fedő ruha színe zöld, mint a' párhagyma szára, 's többi öltözte, arcz- és szemüvegének színével összeolvadva, olly színvegyületet ad, mellyre a' legdelibb papagály is büszke lehetne.

Zephirina kisasszonyt leginkább gólya - nemű termete 's ennek mindenben megfelelő orra tette feltünővé. A' szemkiosztásnál azonban szerencsétlenségére későn érkezett-meg; szája ellenben és fogai majdnem nagyok is voltak. E' csekélyiségeket leróva nem éppen rut volna; de minthogy már azokat le nem rázhatá, borzadásig ocsmány volt.

Apa és leány hevesen szöktek-fel a' börlóczáról, mellyen eddig ültek, midőn a' vádlott P^o nevét hallák kiáltatni.

Ezen P^o körülbelül 25 éves ifjú, vidám 's piros, mint a' támadó nap; öltözte csinos és ékes. — P^o a' vádlottak löczájára ült, míg S^o ur leányával sorompóhoz rohantak, mellynél a' tanúk szoktak kihallgattatni. — P^o arról vádoltatott, hogy a' szatócsot egy félreeső helyen megpáholá.

S^o ur mutató uja ellensége felé fordult.

„Uraim, itt egy elvetemültt gonosztevőt látnak önök, kileányomat akaratom, atyai tekintetem daczára erőszakkal akarja nőül venni.

Zephirina (fél hangon atyjához): ah, atyácskám, te a' vért egészen arczomba üződ.

S^o (pathossal): csak a' bünösnek illik pirulni. Uraim ugyan azon bünös, hogy engem akarására birjon, néhány nap előtt keményen megöklözött.

Zephirina. Ez volt-e módja felénk szívem megnyerésének?

P^o. Ön téved! 's ebben fekszik az egész tévedés.

S^o. Engedjék csak elbeszélnem, miként történt az egész.

P^o. 'S ön is ismételni akarja ama tévedést, édes papa?

S^o. Micsoda? ön papának nevez? Ha papa vagyok is, de nem öné, annál kevésbbé pedig ön édes papája!

P^o. Dicsértessék érte az ég neve!

Zephirina. Atyácskám, ne ingereld e' durva embert! különben sértéseket fogsz tőle hallani.

Elnök. Forduljon ön a' törvényszékhez S^o ur, 's nyilatkoztassa-kí, mi ok 's körülmény vihette reá P^o urat, hogy önt megöklözzé?

S^o. Ifjúságom zajos volt, minek következtében harminczadik évemig korhely, féktelen, naplopó voltam

Zephirina. De Papa, hisz' te ön magadat gyalázod-meg.

S^o. Ezt csupán becsületed védelmére hordom-fel. Ezen anacreoni életben (engedjék-meg e' kifejezéssel élnem) gazdag tapasztalást gyűjték azon hibákból, melyekre nőnem iránt tévedhet a' férfi. Én a' szépeknek sok könyűjét sajtoltám-ki. Harmincz évet, életem legszebb korszakát, a' némberek boldogtalanságában töltöttem-el, 's a' női gyöngédség érzelmei iránt kegyetlen, szívtelen valék.

Zephirina. Ah, atyácskám! de hát anyám?

S^o. Nyugtasd magadat gyermekem; derék anyádat, előznőkei szenvedéseire képest, boldoggá tettem. De uraim! én megesküdtem, zajos ifjúságomra esküdtem-meg, hogy kedves leányom, egyetlen Zephirinámtól a' cicisbéokat messze fogom távolítani. Ma holnap 29 éves les; a' rév már nincs messze, 's én egész erőmből rajta is leszek, hogy sziklához ütközés nélkül vigyem őt oda.

Zephirina. De atyácskám! hisz' még csak 28 éves vagyok.

S^o. Engedj-meg, édes gyönyörűségem! azt nekem jobban kell tudni; te nem emlékezhetsz születésed napjára. Szóval tisztelt uraim, midőn ezen

szélkelep itt naponként ablaka alatt kezdő fel- 's leügetni, a' leány sohajtozni, érzelegni kezdett.

Zephirina (uján elpirulva). De atyácskám —

S^o. (vigasztalva) Ugy van leányom; 's midőn e' csábitónak kerekén megtitánt az ablakod alatt mászkálást és szegény tapasztalatlan szived gyöt-rését, oldalbordáim kiméletlen tapogatásával felelt; és én az olly adako-kozólag osztott ütlegetek békén türtem-el leányomért. Ez minden atyának tiszte.

P^o. Ha S. papa reám hallgatni akart volna, megkímélheté bordáit az öklözéstől.

Zephirina. Hallgasson ön, csuf!

P^o. Soha eszem ágában sem volt, hogy ezen leányzóért ácsorogjak ön háza előtt; nézdelésem egy kis barna himzönöt tárgya, ki ön házába lakik; ez volt a' csipkebokor, melyet szivem lángja körülfolyt; ez szerelmem tárgya, kit 8 nap multán nőmmé teendek.

S^o. Hasztalan kifogások, kopasz mentség! Ön ezt csupa szerelmi ka-land kedveért tevél! Ön leányomat szereti!

P^o. Nem, lelkemre nem! ő már korosabb mintsem — — Szivem vá-lasztottja még csak 16 évű — szép és teljes, mint fakadó rózsa hajnalon.

Zephirina. Nyomorult!

S^o. Csábitó!

P^o. Lássák önök, leánya szerelmére akar kárhozatni!

S^o. Uram, én ismerem a' férjfi-szívet.

A' törvényszék P^o urat minden körülmény megvizsgálása után 16 frank bírságra ítélte.

S^o ur, botja és leánya, egymást kölcsönösen gyámitva, odahagyják a' törvényteremet. — „Ah, szegény ex-szatócs — susogá egymás közt a' nép alig fojtott nevetéssel — milly nehézségekkel kell küzdened, ha illy leány ártatlanságát őrizni akarod.

LOOSI JENŐ.

Parisi szűk öklödők száma. A' jótékony hivatalnál 62.359 sze-gény jelenté-be magát, pénz, ruha, élelemszerek, fa, gyógyszerek 's mi több faczipőkkel gyámolítást is elfogadandó. Ezenkívül 30.000-nél több szemér-mes szűkölködő van, kiknek helyzetök annál aggasztóbb, minthogy inségük-ről senki sem tud, 's következésképpen fölsegelésökre sincs gond.

Dohányzási tilalom. Canton Wallisban rendelet bocsáttatott-ki, mellynek értelménél fogva pénzbüntetés alatt 25-ik éve előtt semmi ifjúnak sem szabad dohányozni. Ki másodsor lépi-át a' tilalmat, börtönre ítéltetik. E' tilalmazó parancs még a' házásokat sem kiméli, minthogy bebizonyodott: miképp' sokan csupán azért házasodtak korán, hogy dohányozhassanak. E' törvényt nálunk sem ártana foganatba hozni, legalább mindjárt nem látnánk olly sok elsatnyult fiatal embert.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, valóságos angol vas-sajtón
uri utsza 612.